

איך נוצרו נהרות על הארץ

אפריקה

בזמנים רחוקים, שאיש כבר לא זוכר אותם, ירד לארץ מהשמיים זקן בשם אטים-הה עם אשתו אלזאב. זוג הזקנים הזה היו התושבים הראשונים על הארץ. באותו הזמן הארץ הייתה יבשה וללא מים, כי כל המים היו בממלכת השמיים של אובסי-אוסו. שבעה ימים חיו אטים-הה ואלזאב ואכלו רק בננות ושתו עסיס מגבעולי צמחים. ביום השמיני אטים-הה חזר לשמיים, הלך לביתו של אובסי-אוסו ואמר "אני ואשתי חיים על הארץ. אך אין לנו אף טיפת מים. אנו נאלצים לאכול בננות ולשתות עסיס מגבעולי צמחים. אני נשאר כאן שלושה ימים ושלושה לילות. לפני שאחזור לארץ תן לי, בבקשה, קצת מים. כשיהיו לנו ילדים, הם יודו לך על כך, ואני בעצמי אביא לך מתנות מהם." אחרי הלילה השלישי, מוקדם בבוקר, אובסי-אוסו שם שבע אבני פלא לתוך דלעת חלולה ונתן לאטים-הה באומרו "פתח את הדלעת רק כשאין איש בסביבה. יש בה שבע אבנים. אם תזדקק למים, זרוק אחד מהן על הארץ."

מהם התחלקו בניצוד עם ההורים. ארבעה האחרים חשבו רק על עצמם.

אטים-הה הצטער מאוד. והוא לקח את האגמים ונהרות מארבעה הבנים שחשבו רק על עצמם. ואז הבנים האלה לקחו דלעת מלאה יין דקל, באו לאבא ושאלו "אנחנו שבעה. חילקת את המים שווה לכולם. למה לקחת אותם מארבעתנו?"

"כי אתם חשבתם רק על עצמכם ולא התחלקתם אתי בציד שלכם" ענה אבא "אבל אם תביעו חרטה אסלח לכם. אתן לכל אחד נהר מלא מים. גם לא אשכח על הילדים שלכם כשיגדלו."

בשנה אחרי זה שוב נולדו ילדים אצל כל שבעת הבנים. הילדים גדלו וכל אחד בנה לעצמו בית. אטים-הה קרא אליו את כולם ואמר "מחר כל אחד מכם צריך לצאת אל הנהר שעובר באדמות אבא שלו וייקח ממנו שבע אבנים חלקות. האבנים יכולות להיות קטנות וגם גדולות כמו כף היד. ואחר כך כל אחד ילך לאן שירצה ובדרך יפזר את האבנים. איפה שישים אבן קטנה שם יזרום פלג מים. איפה שישים אבן גדולה, יזרום נהר."

כל הנכדים עשו כפי שאמר להם סבא. ורק אחד לא ציית. הוא לקח סל גדול ומילא אותו באבנים. וכשיצא

הזקן הודה לאובסי-אוסו, ירד לארץ והלך אל החלקה שהכין יחד עם אשתו. בדרך הוא פתח את הדלעת, ומצא בה שבע אבנים שקופות כמו מים. לקח אחת מהן וזרק על הארץ. מהאבן התחיל לזרום פלג מים קטן. הזרם גבר וגבר ובסוף נוצר במקום אגם, גדול כמו מכאן ועד אקו.

שמחו מאוד אטים-הה ואשתו. אך רק דבר אחד צער אותם, וזה שלא היו להם ילדים.

אבל כעבור יומיים האישה אמרה "אובסי שולח לנו עוד מתנה. בקרוב לא נהיה לבד."

כשהגיע זמנה היא ילדה שבעה בנים. ואחרי זמן מה היא ילדה גם שבע בנות. יותר ילדים כבר לא היו להם. כשהבנים והבנות גדלו, אטים-הה חילק אותם. לבנות הוא בנה בית גדול ולבנים אמר לעבד אדמה. אחר כך קרא אליו את הבנים ואמר "אתם צריכים להתחתן עם האחיות שלכם. הרי אין יותר נשים על הארץ."

הבן הבכור התיישב ליד האגם הגדול. ליתר חילק אטים-הה נהר או אגם לכל אחד, לפי מספר האבנים בדלעת.

כעבור זמן הצעירים הולידו ילדים, ארבעה בנים ושלוש בנות כל זוג.

הבנים של אטים-הה יצאו גם לציד. אבל רק שלושה

לשדה שלו חשב "סבא אמר שאיפה שאשים אבן גדולה יהיה נהר. ואם אני אזרוק את כל האבנים כן יחד יהיו לי מים בשפע כזה שאעשה עשיר יותר מכל האחים שלי."

הוא שפך את כל האבנים במקום אחד ומיד יצא זרם גדול כל כך שהציף את כל השטח שלו וגם את השטחים שמסביב. הנכד נבהל נורא ויחד עם אשתו רץ לסבא. כולם ראו את המבול הזה ורצו אל ביתו של אטיס-הה. אטיס-הה הבין מיד מה קורה. לקח בידו דלעת גדולה ועלה על תל שמאחורי ביתו. שם עמד כמה דקלים. הוא ניגש לדקל הגבוה ביותר, נעמד תחתיו, הרים את הדלעת גבוה מעל ראשו וקרא לאובסי-אוסו:

"אל תרשה שהמתנה הנדיבה שלך תגרום לאסון!" מיד המים התחילו לרדת. הם הצטברו במקומות נמוכים וחפרו אפיקים, רחבים לנהרות, צרים לנחלים. רק שם איפה שהיה שדה של הנכד הסורר נשאר אגם גדול. כל היבול אבד והנכד היה צריך לבקש מזון אצל האחים כדי לא למות מרעב.

למחרת אטיס-הה קרא לכל צאצאים שלו, נתן שמות לכל הנהרות גדולים וקטנים, ואף לפלג הקטן ביותר, ואחר כך אמר "בקרוב אמות. תזכרו אותי לטובה. הרי

הודות לי באו מים לארץ ואתם יכולים עכשיו לחיות בנחת ובשקט."
הוא מת תוך יומיים. ואתם תזכרו - בהתחלה לא היו מים על הארץ ולא בני-אדם. התושבים הראשונים היו אטיס-הה ואשתו אלזאב. ואת המים אטיס-הה השיג אצל השולט בשמיים אובסי-אוסו.